

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Nóra ügyvéd által képviselt felperesnek az ... jogi főigazgatóhelyettes által képviselt Nemzeti Hírközlési Hatósági Tanácsa (1015 Budapest, Ostrom u. 23-25. - hivatkozási szám: ...) alperes ellen hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi szeptember hó 15. napján kelt 19.K.30.774/2008/17. számú ítélete ellen a felperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2009. évi szeptember hó 9. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A helyi közműsor-szolgáltatóként nyilvántartott kérelmező az általa készített műsor terjesztésére vonatkozóan a felperessel mint kábeles műsorterjesztő hálózat üzemeltetővel szerződést kívánt kötni. A kérelmező a felperes részére megküldte a szerződési ajánlatát, amellyel összefüggően a felek között információcsere folyt, de a szerződés megkötésre nem került sor.

Az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (a továbbiakban: Eht.) 49.§-ának (1) bekezdése alapján, a műsorterjesztés és digitális átállás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Dtv.) IV. fejezetében foglaltak szerint eljárást kezdeményezett a kérelmező: az alpereshez 2007. november 08. napján benyújtott kérelme arra irányult, hogy a hatóság állapítsa meg, hogy a felperest

szerződéskötési és továbbítási kötelezettség terheli, amely alapján a műsorterjesztési szerződés létrehozását kérte.

Az alperes a lefolytatott vizsgálat eredményeként az Országos Rádió- és Televízió Testület (a továbbiakban: ORTT) szakhatósági állásfoglalásának adatai alapján a 2008. február 01. napján kelt ... számú határozatában megállapította, hogy a felperes megsértette a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdésében előírt szabályokat, mivel jogellenesen utasította el a kérelmező által készített műsor felperesi terjesztésére vonatkozó szerződés megkötésére irányuló ajánlatát. Kötelezte továbbá a felperest, hogy a határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a kérelmezővel kösse meg a közműsor-szolgáltató által készített műsor alapcsomagban való terjesztésére vonatkozó szerződést. Ezt meghaladóan a kérelmezőnek a felperessel történő műsorterjesztési szerződés létrehozására irányuló kérelmét elutasította. Indokolása szerint a felperes kizárólag egy helyi műsorszolgáltatót (... Tv) terjeszt és ez nem fedi le a teljes kapacitása 10%-át, így a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdése alapján a helyi közműsor-szolgáltató ajánlatára szerződéskötési kötelezettség terheli. Rögzítette, hogy az ORTT által közműsor-szolgáltatóként nyilvántartásba vett kérelmező műsora megfelel a Dtv. 24.§-ának (1) bekezdésében előírt tartalmi követelményeknek; ebből következően a felperes az analóg alap programcsomagban történő továbbításra vonatkozó ajánlattól jogszabályba ütköző módon zárkózott el, ezért írta elő a műsorterjesztési módra vonatkozó kikötést. Ezt meghaladóan elutasította a kérelmezőnek a műsorterjesztési szerződés létrehozására irányuló kérelmét.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatásával a kérelmező kérelmének teljeskörű elutasítását kérte. Másodlagos kérelme az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra való kötelezésére irányult. Hangsúlyozta, hogy jogszabálysértő a felülvizsgálni kért határozat, mert az alperes túlterjeszkedett a kérelmezői kérelmen. Jogellenes a szerződés megkötése tárgyában tett hatósági megállapítás, mert a kérelmező vonatkozásában nem teljesülnek a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdésében előírt konjunktív feltételek, mert a szolgáltatónak a műsortűkör alapján napi műsorideje - televíziós vásárlás és a napon belüli ismétlések nélkül - nem éri el a 4 órát. Nem bizonyított, hogy a kérelmező vonatkozásában teljesülnek a Dtv. 24.§-ának (1) bekezdésében meghatározott törvényi célok és alapelvek, így az alperes nem volt jogosult a terjesztési mód műsorcsomagban való elhelyezésének meghatározására. Sérelmezte, hogy a kérelmező szerződéskötésre irányuló ajánlattétele hiányos volt, minimális információt tartalmazott, ami alapján fogalmilag kizárt a szerződés megkötése, mivel számos egyéb lényeges tartalmi elem nem lett rögzítve. A hatóság kötelezése ezért jogellenes és végrehajthatatlan, mert az alperes kiterjesztő jogértelmezése a törvényalkotó szándékát meghaladó mértékű kötelezettséget ró rá.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az alperes határozata nem terjeszkedett túl a kérelmezői kérelmen, és az a Dtv. 25.§-ának (5) bekezdésében és 27.§-ában, valamint az Eht. 45.§-ának (1) bekezdésében és 49.§-ában előírtaknak megfelel. Az alperes az ORTT felé bejelentett adatok és műsorszerkezet alapján hozta meg döntését, amellyel szemben a felperes csak feltételezésekkel élt, a még el nem indult műsorszolgáltatással összefüggően. Az alperes a határozata rendelkező részében megjelölt kötelezésekén kívül a szerződés további tartalmi elemeit nem állapította meg. A műsorterjesztési szerződés létrehozására irányuló kérelmezői kérelemnek nem adott helyt, így a további szerződési feltételek meghatározását a felekre bízta. Megállapította, hogy az alperes eljárása a jogszabályi előírásoknak megfelelt, így az ezzel kapcsolatban tett felperesi kifogások megalapozatlanok.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiányos, iratellenes, nem tartalmazza a bizonyítékok teljeskörű értékelését, ezt meghaladóan jogszabálysértő, mert az irányadó és alkalmazandó jogszabályi előírások értelmezése okszerűtlen. Az elsőfokú bíróság eljárása nem felelt meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) bizonyításra vonatkozó előírásainak (Pp. 163.§; 164.§; 206.§) különösen figyelembe véve azt, hogy a perben nemcsak valószínűsítette, hanem bizonyította más műsorszolgáltatók gyakorlata alapján a képűtség - terjesztési kötelezettség szempontjából releváns - adatait. Ezzel szemben az alperes sem közvetlenül, sem a szakhatóság perbehívása útján közvetve sem teljesített ellenbizonyítást a tényállás vitatását érintően, ami a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdésébe ütközik és egyben sérti a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat is. Előadta, hogy a kérelmező megkezdte műsorszolgáltatását, azonban az eredetileg megjelöltek közül már csak három helységben tarthatja azt fenn, de az sem felel meg a Dtv. 25.§-ának (8) bekezdése szerinti konjunktív feltételeknek, az adásidőre vonatkozó szabályok be nem tartása miatt. Állításának igazolására a kérelmező műsorszolgáltatásának 24 órás időtartamáról DVD felvételt nyújtott be.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a határozatában és az elsőfokú eljárásban előadottakat változatlanul fenntartotta, és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a határozata jogi indokolása az érdemi döntéshez vezető valamennyi eljárási és anyagi jogi normát tételesen átfogja, részletesen rögzítve azok egyedi ügyre vonatkozó értelmezését. Álláspontja szerint okszerű és helytálló következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, mert kizárólag az ORTT közhiteles nyilvántartásában szereplő tényszerű információk alapján vizsgálendő a még nem terjesztett műsor esetén a napi műsoridő. Az eljárása során feltárt tények, körülmények jövőbeli esetleges megváltozása nyilvánvalóan nem érinti a konkrét jogvitás ügy elbírálásának időpontjában fennálló tényeket és nem befolyásolja a döntése jogszerűségét.

A felperes az alperesi ellenkérelemre vonatkozóan előterjesztett nyilatkozatában megismételte a fellebbezésében foglaltakat.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően a szükséges körben, a rendelkezésre álló peradatok alapján, a tényállást helyesen rögzítette. Az abból levont és a felperes keresetét elutasító ítéleti döntését megalapozó következtetései megfeleltek a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek.

A perben az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a kérelmezői kérelem tárgyában eljáró hatóság a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének eleget téve hozta-e meg a döntését. Az elsőfokú bíróság a felperesi keresettel érintett körben helytállóan állapította meg, hogy az alperes a Dtv. IV. fejezetében foglalt előírásoknak a megfelelő alkalmazásával járt el, és jogszerűen használta fel döntésekor a társhatóság (ORTT) közhiteles nyilvántartásában szereplő adatokat rögzítő állásfoglalását, és a felek által a közigazgatási eljárásban tett nyilatkozatokat. Az alperes az ügyben feltárt tények és körülmények értékelését elvégezte; határozata a szükséges és elégséges mértékben tartalmazta mérlegelésének és a kérelem elbírálásának szempontjait és döntése indokait. A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéleti okfejtésével.

A felperes fellebbezésében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabályokat - Pp. 332.§ (6) bekezdése, Pp. 336/A.§ - súlyosan megsértve hozta meg ítéletét.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság szükségesnek tartja kiemelni, hogy a megalapozott döntés előfeltétele a tényállás megállapítása, amely az eljáró hatóság feladata. A tényállás a döntéshez szükséges tények összessége. A tényállás megállapítása során a hatóságnak a számításba jöhető tények közül ki kell választania azokat, amelyek az eljárás célja, a döntés érdekében szükségesek, a döntés szempontjából jelentőséggel bírnak. A kérelemre indult eljárásban azok a jogilag releváns tények, amelyek alapján el lehet döntení azt, hogy a kérelem teljesíthető-e, illetve a kérelmező egyéni jog- vagy érdeksérelme megszüntethető-e. Az alperes ezen eljárási elvek mentén eljárva határozta meg a bizonyítás menetét, terjedelmét, és állapította meg a tényállást. Ezzel szemben a felperes egyéni gazdasági érdekeit hangsúlyozta, amely állítások nem szolgálnak magyarázatul arra, hogy miért zárkózott el a szerződéskötéstől és a kérelmezővel való további tárgyalásoktól. Nem bizonyította műsorterjesztési kapacitásának tényleges hiányát és azt, hogy a fennálló műszaki és technikai lehetőségek miatt nem teljesítette továbbítási kötelezettségét. A felperes ennek ellenére kifogásolta azt, hogy az alperes a tényállás és a bizonyítás hiányosságait sérelmező vitatásával szemben ellenbizonyítással nem élt.

A Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdésével kapcsolatosan rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy csak az alappal, cáfoló jelleggel vitatott határozati tényállás esetében fordul meg a bizonyítási teher, és köteles az alperes a határozata alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására a perben. A Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek kell elsősorban a szükséges körben azt igazolnia, de legalább valószínűsítienie, hogy a határozati tényállás (vagy annak legalább egy része) nem valós.

A felperesi érvek és a benyújtott bizonyítékok (a kérelmező érdekkörébe tartozó társaságra vonatkozó iratok, DVD lemez) az ügy megítélése szempontjából - a kérelem tárgyára és időpontjára figyelemmel - a tényállás vitatása körében nem relevánsak, ezért azok nem cáfolják és nem igazolják megdöntő erővel a hatósági döntés alapjául szolgáló közigazgatási eljárásban beszerzett társhatósági állásfoglalásban rögzítetteknek megfelelően feltárt és felhasznált adatok megalapozottságát.

A Pp. 332.§-ának (6) bekezdése szerint a közigazgatási eljárásban közreműködő szakhatóságot az alperes perbe hívhatja, de ez számára nem kötelező, ezért e körben a bíróságot külön tájékoztatási kötelezettség nem terheli. Az alperes az állásfoglalással összefüggésben a perben érdemben nyilatkozott. A határozatában és a peres eljárásban is egyértelművé tette, hogy a közhiteles nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben a felperesi felvetések nem alkalmasak arra, hogy a kérelem benyújtásakor és elbírálásakor fennálló és igazoltnak elfogadott tények megalapozottságát kétségessé tegyék. Erre figyelemmel az ORTT perben állásának szükségességét nem találta indokoltnak a másodfokú bíróság.

A fentebb kifejtettek miatt a felperesi fellebbezési érvelés nem vezethetett sikerre; a másodfokú bíróság megállapította, hogy olyan lényeges, az ügy érdemi elbírálását érintő eljárási szabályszegés nem történt, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, vagy megváltoztatását megalapozná, és ami a felperesi fellebbezés kedvező elbírálását eredményezte volna.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét lényegében helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t , 2009. évi szeptember hó 9. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, dr. Bacsza Andrea sk. előadó bíró

dr. Vitál-Eigner Beáta sk. bíró

A kiadmány hiteléül:
bíróági írnok